



Arrest

nr. 204 580 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42 b2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. VERHEYEN, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 april 1979.

1.2. Op 5 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 4 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 20 april

2017 met nummer 185 649 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.3. De verzoekende partij dient op 29 juli 2017 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent van een Belgisch minderjarig kind. Op 26 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 30 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2017 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voornaam: [E.]
Nationaliteit: Ghana
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 ter bepaalt het volgende :

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van het minderjarig kind [A.G.A.] geboren te Antwerpen op 09.05.2012 van Belgische nationaliteit. De vader en het kind wonen op een verschillend adres. Vandaar dat dient aangetoond te worden dat betrokkene of figuurlijke wijze zijn kind komt vervoegen of begeleiden en er dus sprake is van een financiële en affectieve band met het kind.

Volgende bewijzen ter staving :

- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid - Konvert
- Bezoekplanner 2017 in Het Huis Antwerpen - neutrale bezoekerimte
- een schrijven van het CAW dd. 28.07.2017
- een geboorteakte dd. 05.05.2017
- verschillende stortingen via Bpost twv 20€ - 50€ en 100€ met vermelding 'alimentatie'

Vooreerst wat betreft de financiële band blijkt betrokkene, voortgaand op de voorgelegde stavingsstukken, enkele malen een minimaal bedrag te hebben overgemaakt voor het kind. Gezien overeenkomstig de gegevens van het rijksregister betrokkene nooit officieel samenwonend is geweest met het kind en het kind reeds geboren is in 2012 kan bezwaarlijk gesteld worden dat twee keer geld overmaken voldoende is om van een financiële band te kunnen spreken. Het feit dat, overeenkomstig de toelichting in de brief van het CAW, het een lijdensweg is geweest om het kind te kunnen erkennen, doet daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat de minderjarige, officieel de dochter was van de man waarmee haar moeder gehuwd was, dat betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid niet vrijwillig kon opnemen. Wel integendeel, het zou zijn claim op het vaderschap wellicht ook voor de erkenningsprocedure, versterkt hebben.

Betreffende de affectieve band met het kind en de stavingsdocumenten dienaangaande dient opgemerkt te worden dat betrokkene behalve een document (bezoekplanner - 2017- Antwerpen geen ander documenten heeft voorgelegd waaruit een affectieve relatie met zijn kind blijkt. en In hoeverre het contact tussen betrokkene en kind nu daadwerkelijk plaats vindt, Ongeacht zijn beweegredenen is er nauwelijks contact tussen betrokkene en het kind, derhalve kan er van een affectieve band geen sprake zijn.

Aan de hand van de voorgelegde documenten werd niet afdoende aangetoond dat sprake is van een affectieve en financiële band met het Belgisch kind.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij licht het middel toe als volgt:

“Doordat DVZ geen toepassing wenst te maken van art. 40ter van de Vreemdelingenwet nl de gezinshereniging tussen verzoekende partij en zijn minderjarig Belgisch kind hoewel verzoekende partij alle elementen heeft aangereikt die nodig zijn om toepassing te maken van het vermelde wetsartikel art. 40ter van de Vreemdelingenwet heeft DVZ dit artikel geschonden ;

Verzoekende partij heeft wel de financiële band met zijn kind en ook de affectieve band met zijn kind aangetoond met stavingsstukken waarnaar ook nog in de beslissing a quo wordt verwezen ;”.

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt als volgt:

“Het belang van de verzoekende partij en zijn kind ni. om aanwezig te zijn bij verzoekende partij en het kind bij zijn vader wordt volledig geschonden door de beslissing om aan verzoekende partij geen verblijfsrecht te verlenen”.

2.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt volgende toelichting:

“Het belang van de verzoekende partij en zijn kind ni. om aanwezig te zijn bij verzoekende partij en het kind bij zijn vader wordt volledig geschonden door de beslissing om aan verzoekende partij geen verblijfsrecht te verlenen”.

2.1.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij onderbouwt het middel als volgt:

“Op grond van art. 8 van het EVRM verdrag kan verzoekende partij niet gescheiden worden van zijn kind en dient het gezinsleven te worden gerespecteerd.”

2.1.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel. Zij stelt als volgt:

“Door dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een goede band heeft met zijn kind, en dit niettegenstaande de moeilijke periode die hij heeft meegemaakt, heeft DVZ nagelaten de zaak op zorgvuldige wijze te bestuderen en te motiveren”.

2.1.6. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter onderbouwing van het middel stelt zij:

“Doordat DVZ geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van verzoeker heeft men op een onzorgvuldige wijze een beslissing genomen.”

2.1.7. In een zevende middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel. Zij licht het middel als volgt toe:

“In deze moeten twee zaken worden afgewogen, enerzijds de gevolgen van een negatieve beslissing voor hem en voor het kind ;

Door deze ten onrechte genomen beslissing waarbij men wel geen bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten komt concludant in de illegaliteit terecht en kan hij zelfs niet meer instaan voor zijn kind op materieel vlak ;

Juist doordat men aan verzoekende partij een verblijfstitel verleent, kan hij verder zijn rechten en zijn verplichtingen nakomen opzichts het kind ;

Derhalve is er geen evenredigheid tussen de beslissing en de consequenties van een beslissing die ten onrechte is genomen ;

Het is meer dan duidelijk dat bij de beslissing a quo de wettelijke normen werden geschonden zodat de beslissing a quo nietig is ;”.

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Dit op een pertinente en draagkrachtige wijze. De verzoekende partij brengt ook geen concrete aanwijzingen in andersluidende zin aan. Er is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
[...]*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...].”*

De in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn *“de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij en haar dochter, die de Belgische nationaliteit bezit en in functie van wie de verzoekende partij de gezinshereniging vraagt, niet op hetzelfde adres wonen. De verzoekende partij zal haar dochter dus niet letterlijk vervoegen of begeleiden. De gemachtigde van de staatssecretaris onderzoekt daarom of de verzoekende partij op figuurlijke wijze haar kind komt vervoegen of begeleiden en kijkt dus na of er sprake is van een affectieve en financiële band met het kind. De verzoekende partij betwist geenszins dat de verwerende partij deze band dient na te kijken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de stukken die werden neergelegd noch een financiële band, noch een affectieve band tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind aantonen. Er wordt immers vastgesteld dat de verzoekende partij maar enkele malen een minimaal bedrag heeft overgemaakt als *‘alimentatie’*. Dit wordt, rekening houdende met het gegeven dat het kind reeds is geboren in 2012 en de verzoekende partij op geen enkel ogenblik officieel samenwoonde met het kind, als onvoldoende beschouwd om te kunnen spreken van een financiële band. Het feit dat de erkenning van het kind een lijdensweg is geweest, doet volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen afbreuk aan deze vaststelling. Hij stelt dat het niet is omdat het kind officieel de dochter was van de man met wie de moeder was gehuwd, dat de verzoekende partij niet vrijwillig reeds haar financiële verantwoordelijkheid kon opnemen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij, wat het bestaan van een affectieve band betreft, enkel een bezoekplanner voor Het Huis te Antwerpen heeft neergelegd. Hij geeft aan dat op basis van dit stuk niet blijkt in hoeverre het contact tussen de verzoekende partij en haar kind daadwerkelijk plaatsvindt. Doordat er geen andere stukken inzake de affectieve band worden neergelegd, wordt er geoordeeld dat er nauwelijks contact blijkt te zijn tussen de verzoekende partij en haar kind, zodat niet blijkt dat er sprake is van een affectieve band.

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een financiële en affectieve band met haar kind heeft aangetoond. Zij geeft evenwel niet aan dat een door haar voorgelegd stuk hieromtrent ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Ook laat zij na concrete argumenten te ontwikkelen met betrekking tot de motieven die in de bestreden beslissing worden gegeven waarom de voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs. Zij laat in haar middelen na te verduidelijken op welke wijze de verwerende partij de neergelegde stukken verkeerdelijk heeft beoordeeld of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is geweest in haar vaststellingen. Door louter de motieven te betwisten, maar geenszins te proberen deze te weerleggen, kan de verzoekende partij de bestreden beslissing niet nietig doen verklaren.

De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een goede band heeft met haar kind en dit ondanks de moeilijke periode die zij heeft doorgeemaakt. Zij is tevens van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing. Zij heeft bij het indienen van haar aanvraag de kans gekregen om alle nuttige documenten neer te leggen om de affectieve en financiële band met haar kind te staven. Zij heeft er zelf voor gekozen om maar enkele documenten neer te leggen, die alle uitgebreid worden besproken in de bestreden beslissing. Zij kan niet zomaar stellen dat er geen rekening wordt gehouden met de goede band die zij heeft met haar kind, zonder concrete argumenten naar voor te brengen die de motivering onderuit halen dat de voorgelegde stukken geen financiële of affectieve band met het kind aantonen. In de motivering van de bestreden beslissing werd bovendien ook rekening gehouden met het schrijven van het CAW van 5 mei 2017, waarin wordt uiteengezet dat de verzoekende partij een moeilijke periode heeft gekend. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze moeilijke periode, en de lijdensweg om het kind te erkennen, geen afbreuk doen aan de gedane

vaststellingen. De verzoekende partij gaat hier niet verder op in en toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling niet aan.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat het in het belang is van het kind om bij haar vader te kunnen zijn. De Raad kan echter enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing wordt betwist dat de verzoekende partij en het minderjarige kind een financiële en affectieve band hebben. De verzoekende partij heeft dit niet kunnen weerleggen. De vaststelling dat deze verblijfsvoorwaarde voor de gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet is voldaan, die de verzoekende partij in wezen niet betwist, kan volstaan als grond om de bestreden beslissing te nemen. Nu een affectieve en financiële band met het kind niet blijkt, blijkt ook nog niet dat de belangen van het kind worden geschaad indien verzoeker niet verblijfsgerechtigd is in België.

Er moet daarnaast worden geduid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Er blijkt niet dat het thans gevoegde stuk van 27 januari 2018 van een deskundige omgangsrecht en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 28 november 2017 door de verzoekende partij reeds werden aangebracht bij het bestuur in het kader van de aanvraag om gezinshereniging. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden voorgelegd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat zij op grond van artikel 8 van het EVRM niet gescheiden kan worden van haar kind en dat het gezinsleven dient te worden gerespecteerd. Zij laat echter na om de ingeroepen schending van voormeld verdragsartikel verder uit te werken.

De Raad benadrukt ook dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de verzoekende partij het verblijfsrecht in België op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, omdat niet aan de in deze bepaling vervatte verblijfsvoorwaarden is voldaan. Het betreft geen verwijderingsbeslissing, en zij gaat hiermee ook niet gepaard.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect hiervoor. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of

er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (*‘Although cohabitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties’*; EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er in casu geen sprake is van een affectieve en financiële band tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, waardoor er geen grond is om de gezinshereniging toe te staan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit is in wezen al een impliciete afweging van artikel 8 van het EVRM, waar de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven moet aantonen. Uit de voorgaande bespreking volgt dat de verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat nu niet blijkt dat er een affectieve en financiële band bestaat tussen de verzoekende partij en haar Belgische dochter, er van een de facto gezinsleven geen sprake kan zijn. Er wordt niet aangetoond dat in casu een effectief beleefd gezinsleven bestaat dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij overtuigt dan ook niet dat het bestuur door het nemen van de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht tot wettigheidstoetsing en verwijzend naar voorgaande bespreking van de middelen, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij geen affectieve en financiële band aantoonde met haar Belgisch minderjarig kind en zodoende evenmin aantoonde dat is voldaan aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing in de illegaliteit terecht zal komen en in deze situatie helemaal niet meer zal kunnen instaan voor haar minderjarig kind op materieel vlak, wijst de Raad erop dat dit betoog niet van aard is dat het afbreuk kan doen aan de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen inzake de door haar ter staving van haar aanvraag voorgelegde stukken. Dit betoog vermag dan ook geen grond te vormen voor een nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad kan ook niet inzien dat het kennelijk onredelijk zou zijn om een aanvraag om gezinshereniging in België af te wijzen, of de belangen van de verzoekende partij hierbij op onevenredige wijze worden benadeeld, in de situatie waarin een affectieve

en financiële band met het kind niet aannemelijk wordt gemaakt. Het inroepen van het evenredigheidsbeginsel kan in casu niet tot gevolg hebben dat de verzoekende partij, hoewel zij de motieven niet onderuit haalt dat zij niet aantoonde een affectieve en financiële band te hebben met haar kind en dus niet voldoet aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden, toch de nietigverklaring van de bestreden beslissing verkrijgt, louter door te stellen dat zij negatieve gevolgen zal ondervinden door het ontvangen van een negatieve beslissing op haar aanvraag.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vindt enkel toepassing op verwijderingsbeslissingen. De bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing, en gaat hiermee ook niet gepaard. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze wetsbepaling.

2.2.7. De verzoekende partij roept verder de schending in van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is evenwel niet in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet genomen en er blijkt ook niet dat deze wetsbepaling in de thans voorliggende situatie speelt. In casu ligt immers een vraag tot gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind voor, situatie die wordt geregeld door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partij zich dienstig op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan beroepen. Daarenboven werd in de voorgaande bespreking reeds ingegaan op het belang van het minderjarig kind, waarnaar kan worden verwezen.

2.2.8. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt ook volledig.

2.2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS